

Finansministeren (Strup): Jeg har jo kun Grund til at være tilfreds med den Maade, hvorpaa Forslaget i sin Helhed er blevet modtaget her i dette Thing. Man har fra alle Sider erkjendt, at Olf, navnlig det undergjærede Olf, er et ganske fortræffeligt Skatteobjekt, og at der kan være god Grund til i alt Fald at forsøge paa ved en forhøjet Brændevinsproduktionsafgift at formindste Forbruget af Brændevinet her i Landet. Paa andre Punkter har man ganske vist været mindre enig, og det gjælder jo først og fremmest om den Anvendelse, som Lovforslaget har tænkt at give det større Udbytte. Naar det ærede 3die Medlem fra 2den Kreds (Schlegel) foreslog, at man skulde udbetale direkte af Statskassen et Tilskud til Sygefærnerne, saa beklager jeg, at jeg ikke kan være enig med ham deri. Uden at tale om det temmelig vidtløftige Arbejde, det vilde være paa den Maade at have Afregning med de Hundreder og vel om føie Tid Tusinder af Sygefærner her i Landet, vil jeg dog ogsaa gjøre opmærksom paa, at det efter min Mening vilde være lidet forsvarligt at lade Fordelingen af Probenuet bero paa, hvor vidt man i en Egn af Landet allerede havde Sygefærneinstitutionen stærkt udviklet i Modvæntning til andre Egne af Landet, hvor der saa at sige ingen findes. Det forekommer mig, at det vilde være en uligelig Fordeling mellem de forskjellige Kommuner. Saa vilde det ærede Medlem, efter at Sygefærnerne havde faaet deres, have Resten fordelt paa Kommunerne efter Folketallet. Men Spørgsmaalet er, om der bliver nogen Rest. Man kunde tænke sig Sygefærneinstitutionen saaledes udviklet, at den fortærede det Hele; man kunde ogsaa tænke sig, at Forbruget af Brændevin aftog i den Grad, at der ikke paa langt nær blev til Fordeling det, vi nu have kalkuleret.

Der er fra flere ærede Medlemmer fremkommet en Forordning, som jeg ikke tvivler om, deles af Alle her i Salen, nemlig den, at naar der indvindes et saa betydelig større Skatteudbytte gennem Alkoholbestatningen, være sig paa Brændevin eller paa Olf, saa maa der Haand i Haand dermed gaa en Nedsættelse eller Ophævelse af Tolden paa en Del af de Artikler, vi kalde almindelige og nødvendige Forbrugsartikler. Deri er jeg ganske enig, og det Forslag til en Revision af Toldloven, som jeg har anmeldt i Dag, og som jeg haaber meget snart at faae Beslighed til at fremsætte for det høie Thing, vil være et Bidnesbyrd om, at jeg ganske slutter mig til denne Betragtning. Skjøndt Tiden er noget fremrykket i Dag,

tror jeg at turde tillade mig at omtale nogle Enkeltheder af dette Toldlovsforslag, navnlig dem, der angaa Nedsættelser paa betydelige Forbrugsartikler; jeg skal blot nævne 6 Artikler. Paa Kaffe bliver Nedgangen i Statsindtægterne 1,440,000 Kr., paa The 235,000 Kr., altsaa paa Drifkevarer, hvad man vel kan kalde disse to Artikler, i det Hele 1,675,000 Kr. Dertil kommer saa Salt og Ris med omtrent 900,000 Kr., begge tør jeg vel kalde almindelige Forbrugsartikler. Lægge vi saa dertil endvidere Olie og Kul, saa kommer man for disse 6 Artiklers Vedkommende til et Beløb paa i det Hele omtrent 4½ Mill. Kr. Jeg tror, at disse Ciffrer ere tilstrækkelige til at vise, at jeg i Lovforslaget har sluttet mig til den nævnte Tanke.

Der er fremkommen mange Indvendinger mod Enkeltheder i Lovforslaget, men jeg tror, at de allerfleste af disse bedst drøftes i et Udvalg, og jeg tvivler ikke om, at Thinget vil nedvætte et saadant om denne Sag. Dog er der enkelte af disse Indvendinger, som jeg kunde ønske allerede nu at udtale mig om. Det gjælder i første Linie den Anse, der fremkom fra det ærede 6te Medlem fra 2den Kreds (Tvede), der gik ud paa, at det efter hans Mening er urigtigt, at man kun 3 Aar efter, at vi sidst havde vedtaget en Forandring i Brændevinsbestatningen, kommer med et saa indgribende Forslag som dette. Dertil vil jeg dog sige, at, dersom den eneste Grund for det ærede Medlem — og saaledes forstod jeg ham — til at fremkomme med denne Anse var den, at man maatte forudsætte, at ved en saa høi Bestatning af Brændevinet vilde Forbruget deraf her i Landet aftage i et saadant Maal, at en stor Del Brænderier maatte nedlægges, medens andre maatte indskrænke deres Virksomhed, saa ser jeg ikke rettere, end at denne Følge vilde være lige beklagelig, enten den rammer nu eller om 3 andre Aar, det bliver jo akkurat Et og det Samme. Og jeg kan egentlig ikke indse, at det, at man for et Aar Aar siden vedtog Overgang fra Kar-rumsbestatningen til Produktbestatningen, egentlig paa nogen Maade indeholder et Løfte om, at man saa ikke skulde gaa videre med Henhyn til Kvantiteten af Skatten. Det, vi dengang gjorde, var jo kun at forandre Bestatningsmaaden, og at det ikke samtidig dermed lykkedes at faae forandret Bestatningens Kvantitet, forekommer mig aldeles ikke at kunne betragtes som et Til-sagn til Producenterne om, at man saa skulde lade rum Tid gaa, før man forandrede eller i alt Fald søgte at forandre Skattens Kvantitet. Den for Producenterne